

Jurisprudenta privind secretul corespondentei decizii si hotarari ale instantelor Europene

Comisia si Curtea au examinat un anumit numar de cauze în care petitionarul sustinea ca strângerea si utilizarea de catre Stat a datelor referitoare la el ori la supravegherea exercitata asupra sa, încalcau una sau mai multe dintre dispozitiile articolului 8 par. 1 din Conventie - dreptul la respectarea vietii private, a corespondentei si/sau a domiciliului.

În doua cauze importante, Klass si altii c/ Germania (1978) si Malone c/ Regatul Unit (1984), petitionarii se plâneau de faptul ca supravegherea secreta exercitata asupra lor în timpul unei anchete penale nu tinuse seama de dreptul lor la viata privata si la corespondenta (definit în acest context ca înglobând toate formele de comunicare private), în sensul articolului 8. În cel dintâi caz, Curtea a sustinut ca legislatia germana ce reglementa supravegherea era suficient de clara si ca procedurile de natura sa o asigure, ce în mod firesc trebuie sa fie conforme cu conditiile legii, erau suficient de riguroase pentru a raspunde cerintelor de legalitate enuntate de articolul 8 par. 2. Curtea a sustinut de asemenea, ca nevoia Statului de a se apara împotriva “pericolelor iminente” ce ameninta “ordinea fundamentala democratica si liberala” constituia obiectiv de Stat legitim “necesar într-o societate democratica pentru securitatea nationala si apararea ordinii si pentru prevenirea faptelor penale”. În sfârșit, Curtea a apreciat ca procedurile sus mentionate erau suficiente pentru a garanta orice actiune exercitata de Stat si ca aceasta era proportionala si legitima.

Cazul Malone a pus probleme identice celor din cauza Klass. În cauza Malone, Curtea a analizat compatibilitatea interceptarii de catre politie a comunicatiilor telefonice (ascultari), cu existenta unui registru cu numere cifrate provenind de la un post public privat (contor telefonic). Curtea a apreciat ca legea britanica ce reglementa ascultarile telefonice era prea vaga pentru a raspunde conditiei de a fi “prevazute de lege” ea a declarat:

Ar fi împotriva suprematiei dreptului daca puterea de apreciere conferita executivului nu ar cunoaste limite. În consecinta legea trebuie sa defineasca întinderea si modalitatile de exercitare a unei asemenea puteri cu suficienta claritate – tinând seama de scopul legitim urmarit – pentru a acorda individului o protectie adecvata împotriva arbitrarului.

Curtea a declarat printre altele ca daca, spre deosebire de ascultarile telefonice contorul ar constitui în sine o practica comerciala legitima si morala, furnizarea contoarelor de înregistrare politiei, fara consimtamântul persoanelor în cauza, ar constitui un amestec nejustificat în ceea ce priveste dreptul la respectarea vietii private, în sensul articolului 8. În speta, Curtea a concluzionat ca ascultarile telefonice si contorul nu ar raspunde cerintelor de legalitate, dar a aratat ca nu ar fi tinut sa hotarasca daca amestecul era sau nu “necesar într-o societate democratica”. Pentru a putea fi înțeleasa mai bine declaratia Curtii, voi prezenta pe larg cazul mai sus amintit:

“MALONE versus REGATUL UNIT AL MARII BRITANII si IRLANDEI DE NORD”

Hotarârea din 1987 Curtea Europeana a drepturilor omului hotarând în plen, în conformitate cu regula procedurala numarul 50 a Regulamentului Curtii. Procedura Cazul a fost trimis Curtii la data de 16 mai 1983 de Comisia Europeana a Drepturilor Omului, în termenul de trei luni prevazut de articolele 32(1) si 47 din Conventia Europeana pentru Apararea Drepturilor Omului si a Libertatilor Fundamentale. Cazul se întemeiaza pe o plângere (numarul 14038/88) formulata împotriva Regatului Unit al Marii Britanii si Irlandei de Nord, care a fost trimisa Comisiei la data de 19 iulie 1979 pe baza articolului 95, de James Malone, cetatean britanic.

Scopul plângerii a fost obtinerea unei hotarâri care sa stabileasca daca faptele prezentate constituie o încalcare a obligatiilor asumate de statul chemat în judecata, articolul 8 si 13 ale Conventiei. Paragrafele 3-11 descriu procedura în fata Curtii, schimburi de memorii între parti, alcatuirea completului de judecata si numele persoanelor care au reprezentat partile.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANTELE PARTICULARE ALE CAZULUI

Reclamantul, James Malone nascut în 1937, își are resedinta în Dorking, regatul Unit. În 1977 era negustor de antichitati. Se pare ca dupa 1977 si-a încheiat activitatea.

La data de 22 martie 1977, d-nul Malone a fost învinuit de savârsirea mai multor infractiuni de tainuire. În perioada iunie-august 1978, d-nul Malone a fost judecat, fiind achitat pentru o parte din infractiune. Întrucât juratii nu au ajuns la un conses în legatura cu restul acuzatiilor, s-a procedat la o noua trimitere în judecata. Al doilea proces a avut loc în perioada aprilie-mai 1979. D-nul Malone a fost achitat apreciindu-se ca acuzarea nu a adus suficiente probe.

În timpul primului proces s-a constatat ca în agenda unuia dintre politistii care efectuasera cercetari erau notate amanuntele unei conversatii telefonice avute de reclamant înainte de 22 martie 1977. Avocatul acuzarii a recunoscut ca acea convorbire fusese interceptata pe baza mandatului emis de Secretarul de Stat pentru Afaceri Interne. În octombrie 1978, d-nul Malone a initiat o actiune civila împotriva comisarului comisiei metropolitane, cerând între altele constatarea caracterului ilegal al monitorizarii si interceptarii convorbirilor purtate pe liniile sale telefonice fara consimtamântul sau, sau daca aceste operatiuni au urmat unui mandat emis de secretarul de stat (...). La data de 28 februarie 1979, sir Robert Magary (vicecancelar) a respins cererea reclamantului (...).

Reclamantul era convins ca telefoanele si corespondenta i-au fost interceptate de mai multi ani. S-a bazat pe întârzierile cu care primea corespondenta si pe existenta unor semne de violare a acesteia. Ca proba, a prezentat instantei un teanc de plicuri pe care le primise deschise sau lipite cu acel tip de banda adeziva. Despre convorbirile telefonice, a declarat ca a auzit de multe ori zgomote neobisnuite si ca politia se afla în posesia unor informatii pe care le-ar fi putut obtine numai prin interceptarea convorbirilor. În opinia domnului Malone, aceste practici au continuat si dupa ce a fost achitat.

II. LEGISLATIA SI PRACTICA RELEVANTE

A. Introducere

În legea si jurisprudenta britanica "interceptarea" este definita ca obtinerea unor informatii despre continutul unei comunicari telefonice sau postale, în lipsa consimtamântului persoanelor implicate.

În practica îndelungată, din Anglia și Țara Galilor, a interceptărilor comunicărilor postale și telefonice, acestea se efectuează pe baza unui mandat semnat de un secretar de stat, care astăzi este cel al Afacerilor Interne. Nu există o lege specială pentru aceste proceduri, ci doar există diverse dispoziții legale ale caror efecte au fost discutate în cazul de față. În consecință, prezentarea faptelor se limitează la aspectele contestate.

Argumente referitoare la celelalte norme sunt prezentate în SECȚIUNEA “ÎN DREPT”.

Bazele legale ale interceptării comunicațiilor telefonice au fost examinate și în hotărârea prin care instanța s-a pronunțat asupra acțiunii introduse de reclamant împotriva comisarului poliției metropolitane.

B. Hotărârea instanței în cazul *Malone versus comisarul poliției metropolitane*

În hotărârea pronunțată la 28 februarie 1979, vicecancelarul a notat că nu are competența de a decide cu privire la articolul 8 al Convenției. A procedat la examinarea amanunțită a prevederilor legale referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice, a decis că procedurile de înregistrare descrise în raportul Birkett sunt legale și, în consecință, a respins acțiunea (...).

“Deși angajamentele anterioare au fost de natură administrativă, bazele lor au fost puse cu ani în urmă de raportul Birkett (...). Până atunci, interceptarea convorbirilor telefonice fusese legală chiar și în absența unui mandat. Din momentul în care s-a instituit cerința existenței unui mandat, s-a recunoscut prin lege legalitatea interceptărilor”.

“În esență - a afirmat vicecancelarul - cele de mai sus mi se par întemeiate”. A fost de acord că, adoptând Legea nr 1969: “Parlamentul a recunoscut că mandatul de interceptare a convorbirilor telefonice emise de secretarul de stat este un mijloc de obținere a probelor în cauzele penale și instituie o obligație a unităților de poșta de a realiza anumite activități”.

Concluzia a fost că legea britanică nu prevede un drept general la viața privată și nici, după cum a susținut reclamantul, un drept special de a avea convorbiri telefonice în locuința proprie fără a fi deranjat. Mai mult, nici oficiile poștale și nici persoanele care au auzit din greșeală, din întâmplare sau prin interceptare o convorbire telefonică nu au nici o obligație de confidențialitate față de abonat.

C. Dispoziții legale referitoare la interceptarea comunicațiilor (în vigoare înainte de 1969) “Dacă un funcționar al poștei deschide ilegal ... un pachet postal în curs de transmitere, îl reține sau îi provoacă intenționat întârzierea, săvârșește o infracțiune ... în cazul în care deschiderea, reținerea sau întârzierea nu au fost realizate pentru îndeplinirea unui ordin scris și semnat de secretarul de stat.”

Pachetul postal este definit de art. 87(1): ”scrisoare, vedere, iar pachet recomandat sau cu valoare declarată sau orice fel de pachet sau obiect transmisibil prin poșta, inclusiv telegramele”.

Art. 45 al Legii din 1863 incriminează divulgarea conținutului mesajelor (transmise prin poșta), iar art. 11 al Legii din 1884 incriminează cele de mai sus în cazul telegramelor. În plus art. 20 al Legii din 1968 prevede că funcționarul care, fără drept, divulga în orice fel sau aduce la cunoștință altcuiva conținutul unei telegrame sau al unui mesaj încredințat oficiului postal pentru transmitere comite o faptă penală. Articolele de mai sus sunt în vigoare.

PROCEDURA ÎN FATA COMISIEI

În plângerea (...) înaintata Comisiei, d-nul Malone a susținut ca acțiunile poliției de incriminare a corespondentei postale și a celor aparținând soției sale, de înregistrare a convorbirilor și a numerelor formate de la postul sau telefonic sunt încălcări ale articolului 8 al Convenției. La 13 iulie 1981 Comisia a declarat plângerea admisibilă. În raportul întocmit în cauză, Comisia a exprimat opinia încălcării art. 8 și 13.

ARGUMENTE FINALE ÎN FATA CURTII

La audierile din 20 februarie 1984, Guvernul a menținut argumentele invocate în memoriu și a cerut Curtii:

- “1. În legătura cu articolul 8, să stabilească și să declare interferența autorităților publice cu exercitiul drepturilor regulamentului, garantate de articolul 8 (1), a fost și este justificată în temeiul art. 8, fiind prevăzută de lege și necesară într-o societate democratică, pentru prevenirea infracțiunilor și protecția drepturilor și libertăților celorlalți, în consecință, prevederile art. 8 nu au fost încălcate;
- (a) să stabilească și să declare, ca în cazul de față nu este necesară examinarea în raport cu articolul 8 și plângerea reclamantului, referitoare la înregistrarea numerelor formate de la postul sau telefonic, alternativ;
- (b) să stabilească și să declare ca din faptele prezentate nu reiese nici o încălcare a prevederilor articolului 8.
2. În legătura cu articolul 13, să stabilească și să declare, ca în cazul de față, articolul 13 al Constituției nu a fost încălcat” ...

ÎN DREPT

I. Cu privire la încălcarea reclamată a articolul 8

Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondentei sale.

Nu este admis amestecul nici unei autorități publice, în exercitarea acestui drept, decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, buna stare economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

A. Interceptarea comunicațiilor “obiectul plângerii”

De la început trebuie făcută precizarea că obiectul plângerii nu este interceptarea comunicațiilor în general. Decizia de admisibilitate (...) definește obiectul cauzei de față ca fiind “interceptarea realizată de, sau în numele poliției, în cadrul unei anchete penale” - și nu de alte servicii guvernamentale cum ar fi Direcția Vămilelor sau Serviciul Secret - ”și normele și procedurile administrative care reglementează acest tip de interceptări”.

B. Pe scurt, atât interceptarea comunicațiilor cât și divulgarea listei cu numerele de telefon formate de reclamant au încălcat articolul 8.

II. Cu privire la încălcarea reclamată, prevăzută în articolul 13

Reclamantul a susținut că nu există nici o cale de recurs în privința încălcării

articolului 8, ... împrejurare care contravine articolului 13; textul articolului 13. Având în vedere concluzia din paragraful 89, Curtea nu considera necesar să examineze această chestiune.

III. Aplicarea articolului 50

Reclamantul a solicitat o justă compensare, invocând articolul 50, care prevede: textul articolului 50. Deoarece în momentul de față Curtea nu poate decide în articolului 50, cererea se trimite Comisiei.

Pentru aceste motive, Curtea Decide, în unanimitate, ca articolul 8 a fost încălcat. Decide, cu 16 voturi la 2, ca nu este necesară examinarea plângerii în legătură cu articolul 30. Decide, în unanimitate, ca în momentul de față nu poate da o soluție în legătură cu aplicarea articolului 50, și: amâna decizia în această privință retrimite cererea Comisiei”.

Cauzele recente *Huvig c/Franța* (1990) și *Kruslin c/Franța* (1990) se refereau la fapte asemănătoare cu cele din cauza *Malon*. În cele două cazuri, Curtea a susținut că legea și jurisprudența franceză nu răspundeau cerinței de legalitate, în sensul articolului 8. În general, Comisia și Curtea au lăsat statelor o libertate de apreciere mai mare în strângerea și utilizarea informațiilor în contextul faptelor nepenale. În cauza *Leander c/Suedia* (1987), petionarul se plângea de faptul că detinerea de către guvernul suedez de informații secrete referitoare la el și utilizarea acestor informații în scopul de a i se refuza angajarea într-o slujbă în administrație erau contrare articolului 8. Conform opiniei Curții, caracterul detaliat al ordonanței răspunde condiției de legalitate. Fără a constata existența vreunei încălcări Curtea a declarat printre altele că, prin convenție nu este garantat dreptul de acces la o funcție publică și că hotărârile luate de Stat în această sferă nu au “împiedicat petionarul să-și dedice viața privată cum dorește”.

Cauza *Leander* se referea la obligații negative în ce privește Statul – garantarea protecției individului împotriva amestecului arbitrar al puterii publice. Dimpotrivă, Cauza *Gaskin c/Regatul Unit* (1989) privea obligații pozitive pentru Stat: faptul de a nu fi întreprins nimic pentru a răspunde cererilor petionarului de a consulta dosarul său. În sfera, autoritățile britanice refuzaseră să-i furnizeze unui tânăr care practic își petrecuse întreaga copilărie în mai multe cămine de copii, dosarele privind această perioadă a vieții sale, aflate la asistența publică, pe motiv că informațiile referitoare la el fuseseră inițial comunicate cu titlu confidențial, iar consimțământul persoanelor care le dăduseră nu putea fi obținut. Curtea a pus în balanță interesul tânărului de a obține informații privind propria sa viață și pe acela al tertilor de a păstra caracterul confidențial precum și pe acela al statului, de a încuraja compilarea de informații obiective și fiabile. Apreciind că această balanță se situează pe libertatea de apreciere a Statului, Curtea a conchis totuși că ar fi o încălcare a articolului 8, întrucât nu exista nici o procedură care să îngăduie unui organ independent să ia în cele din urmă hotărârea de a comunica dosarul atunci când informatorul nu putea fi regăsit sau refuza fără vreun temei să-și dea consimțământul.

Inviolabilitatea corespondentei

Majoritatea cauzelor invocând încălcări ale dreptului la respectarea corespondentei au fost introduse de către deținuți. Curtea a declarat că dreptul unui deținut de a nu-și vedea cenzurată corespondența de un om al legii sau de un organ judiciar, nu trebuie să fie niciodată îngradit întrucât constituie principalul mijloc prin care i se permite valorificarea drepturilor sale (*Golder c/Regatul Unit* 1975). Curtea a autorizat

Însa Statul sa treaca la anumite restrictii fara caracter juridic privind corespondenta. În cazul Silver si altii c/Regatul Unit (1983), aceasta a sustinut ca statul era în masura, cu buna stiinta, sa cenzureze scrisori ce înfatisau prezenta într-o anumita închisoare a unor detinuti periculosi, a unor practici comerciale sau a altor aspecte asemanatoare.

“GOLDER versus REGATUL UNIT AL MARII BRITANII si IRLANDEI DE NORD”
Hotarârea Curtii din 21 februarie 1975

Curtea Europeana a Drepturilor Omului, întrunita în plen în conformitate cu articolul 38 din Regulamentul Curtii, adopta aceasta hotarâre - la 21 februarie 1975.

Procedura

Cazul a fost trimis Curtii de Guvernul Regatului Unit al Marii Britanii si Irlandei de Nord. Se întemeiaza pe plângerea formulata împotriva Regatului Unit, înaintata Comisiei Europene a Drepturilor Omului pe baza articolului 25 al Conventiei de la Sidney Elmer Golder, cetatean britanic. Introdusa în august 1969, plângerea a fost completata în 1970 si înregistrata cu numarul 4451/70. Raportul Comisiei, întocmit în conformitate cu articolul 31 al Conventiei, a fost transmis Comitetului de ministri al Consiliului Europei la 5 iulie 1973.

Prezentata pe baza articolului 48 al Conventiei, cererea Guvernului a fost depusa la grefa Curtii la 27 septembrie 1973, la intervalul de 3 luni prevazut de paragraful 1 si 47. Scopul cererii a fost obtinerea unei decizii din partea Curtii, Guvernul manifestându-si dezacordul cu opinia comisiei exprimata în raport, ca si cu maniera în care a abordat interpretarea conventiei.

<Paragrafele 3-8 descriu compunerea Camerei, schimbul de memorii, hotarârea Camerei de a se desesiza în favoarea plenului Curtii, deoarece “cazul ridica probleme serioase ce tineau de interpretarea Conventiei”.>

ÎN FAPT

Esenta cazului poate fi interpretata astfel:

În 1965, Sidney Elmer Golder, cetatean britanic nascut în 1923 a fost gasit vinovat de tâlhărie si condamnat la 15 ani de închisoare. În 1969, d-nul Golder își executa pedeapsa la închisoarea Parkhurst pe Insula Wight.

În seara de 24 octombrie 1969 în zona de recreere a închisorii au izbucnit serioase tulburari, d-nul Golder se afla în acel loc (...).

Golder a fost interogat de politie la 28 si 30 octombrie. La cel de-al doilea interogatoriu, d-nul Golder a fost informat despre plângerea de a fi atacat un gardian.

Golder a trimis scrisori parlamentarilor din circumscriptia sa, la 25 octombrie si la 1 noiembrie, apoi unui comisar de politie la 4 noiembrie 1969, informându-i despre tulburarile din 24 octombrie si despre consecintele suparatoare ale acestora asupra situatiei sale; guvernatorul închisorii a oprit aceste scrisori pe motiv ca Golder nu folosisa în prealabil canalele autorizate pentru discutarea acestor chestiuni (...).

În Anglia, contactul dintre detinutii condamnati si persoanele din exterior este reglementat de legea penitenciarelor din 1952 modificata ulterior, precum si de normele adoptate în aplicarea legii. Articolul 47, sub SECTIUNEA I, al acestei legi îl abilitaza pe ministrul de interne sa “adopte reglementari privind organizarea si functionarea penitenciarelor ..., ca si tratamentul ..., disciplina si controlul detinutilor.”

Regulile adoptate de ministru în virtutea competentelor sale, sunt cuprinse în regulamentul penitenciarelor din 1964 înaintat apoi parlamentului și având valoare de lege. Prevederile referitoare la comunicarea dintre detinuti și persoanele aflate în exterior fac obiectul articolului 33, 34, 37.

Articolul 33

Pentru menținerea disciplinei și a ordinii sau pentru prevenirea infracțiunilor, ori în interesul oricărei persoane, ministrul poate dispune, în general sau într-un caz particular, restricții cu privire la comunicarea dintre un detinut și alte persoane. Cu excepția cazurilor prevăzute de lege sau prin prezentul regulament, un detinut nu poate comunica cu persoane din exterior, și invers, fără autorizarea ministrului.

Articolul 34

Prezentul articol nu da detinutului dreptul de a comunica cu cineva în legătură cu o chestiune juridică sau de altă natură sau cu persoane, altele decât rudele sau prietenii, fără autorizarea ministrului.

Articolul 37

Avocatul unui detinut care este parte într-o procedură juridică, civilă sau penală, trebuie să se bucure de înlesniri rezonabile pentru a putea să discute cu acesta despre procedurile respective astfel încât să nu fie auzit de gardian, dar în prezenta acestuia din urmă.

Avocatul unui detinut poate, cu autorizarea ministrului, să discute cu clientul său în legătură cu orice chestiune de natură juridică, situație în care trebuie să fie auzit de gardian, care trebuie să fie de față.

Procedura în fața Comisiei

Golder a înaintat Comisiei două plângeri privind interceptarea corespondenței sale (paragraful 13) și refuzul Ministrului de Interne de a-i permite să consulte un avocat. La 30 martie 1971 Comisia a declarat prima plângere neadmisibilă pentru neepuizarea cailor de atac interne, dar a reținut a doua plângere pentru a fi examinată din perspectiva articolului 6, paragraful 1 și al articolului 8 ale Convenției. Golder a fost eliberat condiționat la 2 iulie 1972.

În continuare, Comisia a opinat că dreptul de acces la justiție garantat de articolul 6, paragraful 1, nu face obiectul cerinței “într-un termen rezonabil”; Guvernul ridicase obiecții asupra acestui punct, dar în memoriul adresat Curtii a declarat că renunță la ele.

ÎN DREPT

În privința încălcării articolului 6 paragraful 1.

Comisia a susținut în unanimitate că a avut loc o încălcare a articolului 6 paragraful 1 al Convenției; Guvernul și-a manifestat dezacordul cu această opinie.

“Orice persoană are dreptul la un proces de judecată echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, accesul în sala de ședințe poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în

interesul umanitatii, al ordinii publice ori al securitatii nationale într-o societate democratica, atunci când interesele minorilor sau protectia vietii private a partilor la proces o impun sau în masura considerata absolut necesara de catre instanta, atunci când publicitatea ar fi de natura sa aduca atingere intereselor justitiei”.

În acest caz, Curtea este chemata sa se pronunte asupra a doua întrebări referitoare la textul citat mai înainte:

Daca articolul 6 paragraful 1 se limiteaza la a garanta în esenta dreptul la un proces echitabil sau recunoaste în plus un drept de acces la instante judecatoresti oricui ar dori sa introduca o actiune de contestare privind drepturile si obligatiile sale cu caracter civil ? În aceasta ultima situatie, exista sau nu limitari ale unui drept de acces ori ale exercitiului acestui drept, care s-ar putea aplica în cazul în speta?

În privinta incalcării articolului 8

În opinia majoritatii membrilor Comisiei (...), “faptele care constituie o încălcare a articolului 6, paragraful 1 constituie si o încălcare a articolului 8”; guvernul este în dezacord cu aceasta opinie.

“Orice persoana are dreptul la respectarea vietii sale private si de familie, a domiciliului sau si a corespondentei sale.

Nu este admis amestecul unei autoritati publice în exercitarea acestui drept decât în masura în care acest amestec este prevazut de lege si daca constituie o masura care, într-o societate democratica, este necesara securitatea nationala, siguranta publica, bunastarea economica a tarii, apararea ordinii si prevenirea faptelor penale, protejarea sanatatii sau a moralei ori protejarea drepturilor si libertatilor altora”.

În privinta aplicabilitatii articolului 50 al Conventiei

<Curtea considera ca în circumstantele cauzei nu este necesara acordarea unei reparatii echitabile, alta decât cea care rezulta din constatarea drepturilor sale.>

Din aceste motive, Curtea

1. Hotaraste, cu noua voturi contra trei, ca a avut loc încălcare a articolului 6 paragraful 1;
2. Hotaraste, în unanimitate, ca a avut loc încălcare a articolului 8;
3. Hotaraste, în unanimitate, ca deciziile deja mentionate constituie în sine o reparatie echitabila suficienta în sensul articolului 50”.